

מאשפות ירים ציון / לורן מילק*

בתוך העיניים יש איש קטן שמתרוצץ מפה לשם, קוראים לו אישון. הוא נפתח ביום ונסגר בלילה, כמו פרח. האישון שלי לא מפסיק להתרוצץ גם בלילה.

הייתי בן ארבע-עשרה כשאבא שלי מת. אימא שלי הייתה זונה. הוא מת בגללה.

רק בן ארבעים ושבע וכבר מתחת לאדמה. הוא אכל אותה בלב, כי היא הייתה רעה אליו, היא בת זונה אימא שלי, זונה בת זונה.

אבא שלי ממוצא איטלקי, ואימא טריפוליטאית. למה זה חשוב? אני לא יודע, אבל כל אחד צריך לדעת את המקום שהוא בא ממנו, למקרה שיצטרך לחזור אליו.

אבא שלי היה חזן. היה לו מבנה עצמות של בולדוזר. הוא היה עולה לתיבה ומתפלל. קראו לו ציון, והוא היה מתאים את הנוסח של התורה אליו.

בתורה כתוב: "מאשפות ירים אביון" (שמואל א'), ואבא היה קורא: "מאשפות ירים ציון". זה אבא שלי, ואני למדתי ממנו.

אם אומרים לי שאני חתיך, אני מבין, אבל זה לא קונה אותי. אם אומרים לי שאני חכם, אני יודע כבר, אז בשביל מה? אשתי הראשונה הייתה בתולה, עדיף לי שהאישה שלי תהיה זונה לפני החתונה מאשר אחרי החתונה.

מאז שאבא שלי מת, הפסקתי להרגיש.

קודם, כשהייתי ילד בכיתי המון, הייתי מתרגש מכל דבר, אפילו מסיפורים שסיפרו לי לפני השינה.

אני שושן יכולתי בקלות להניע דמעות, נגיד על עץ נדיב – שמעת על הסיפור הזה? – שיכול לתת אוכל למי שרעב. הייתי נהנה להתרגש.

אבל אז אימא שלי הייתה אומרת: "בא החזיר ואכל את הילד", והייתי מתפרץ בבכי. איך החזיר אכל את הילד? למה? לא הבנתי.

הייתי מפחד מהחזיר והיא הייתה ממשיכה לספר לי את הסיפורים האלה לראות אותי סובל, מתענה מתוך התענוג שלה.

ואז הייתי עוצם את העיניים ונכנס מתחת לשמיכה, אבל לא הסכמתי לישון.

אף פעם לא הסכמתי עם הסיפורים האלה.

בואי, תכירי, זאת מונה וזאת יוליה, את יכולה לראות בעצמך, אין להם לאן ללכת. אפילו אחרי כל הזמן שהם נמצאות פה בארץ, אין להם פה כלום.

זאתי יוליה, עושה מאה, מאתיים, שלוש-מאות שקל ביום, יורדת למטה לקיוסק, קונה אוכל, קונה סיגריות, קונה מיץ ונגמר לה כל הכסף. החיים שלה נכנסים לתוך שקית ניילון קרועה.

אמרתי לה: "יוליה, תביאי לי קצת כסף, נשמה. אני יאסוף לך קצת כסף, שימי בצד, שלא תבזבזי אותו סתם", בהתחלה היא אף פעם לא מסכימה, לשכנע אותה לוקח זמן. אני אוסף לה איזה חמש-מאות, שש-מאות שקל, עד שהיא מגיעה לאלף, ואז היא באה אליי ואומרת לי: "שושן, אני רוצה את הכסף שלי בחזרה". אני אומר לה: "מה קרה לך, יוליה? תחסכי לך קצת כסף". אבל היא לא סומכת, היא פוחדת שאני ייקח לה את הכסף, והיא ממשיכה לפזר אותו בלי הכרה. היא חושבת שאלף שקל זה הרבה כסף.

מספיק לה לעשות שתיים, שלוש, ארבע ביום - וזהו.

שש זה הלימיט שלה. היא מותשת.

היא לא מסוגלת לעשות עשר, עשרים, עשרים וחמישה קליינטים. זה לא בכוח שלה, היא לא אישה.

פעם הייתה לי חברה שעובדת, פצצה. קראו לה טניה, היא הייתה רוסייה מאוקראינה.

לא רציתי לשכב איתה על ההתחלה כדי לא להתערבב לה עם העבודה.

גם את, אל תחשבי שכל הגברים אותו דבר, זה לא נכון.

לא כל הגברים בוגדים, לא כל הגברים מניאקים שרוצים רק זיון מהבחורה.

חשוב לי שתביני את זה, אני לא זבל כימי.

ביקר לי, אני לא בגדתי באלה, אשתי הראשונה.

לפעמים כשהיא נכנסת עם גבר אחר לחדר ואני צריך לרשום את השם שלה,

אז מתחילה לכאוב לי הבטן. זה היה תמיד שובר אותי, אבל בכל זאת הייתי רושם את השם שלה

על הדף. אני לא מחליף לה את שם העבודה כי אני לא רואה אותה ממטר.

בשביל מה? זה השם שלה וזהו זה.

הם מנסות כל הזמן לחרמן אותי ולפתות אותי ולא הולך להם.

אלה צווארי רחם מחוקים, אין להם כבר רגשות. הם נשים מבוטלות.

הם חושבות שזה יקנה להם יתרון, לשכב עם הבוס.

עלק כפריות, בחורות פשוטות שמגיעות מכל החורים המסריחים שבעולם.

לא מבינות כמה אני נגעל מהם וכמה אני שונא את הזולות שלהם.

לא יודעות מה זה להיות אישה, להיות לייד, נאהבת.

לא כמוך. את עולם אחר.

אשתי הראשונה הייתה פצצה, לא נגעתי באף אישה אחרת חוץ ממנה, כשעוד היינו נשואים,

לפני שזה נעשה מגעיל.

היו לנו מריבות, והיא הייתה חושדת בי. עם כל מיני מבטים מגעילים ומילים שעפות באוויר-

אחרי זה איך אפשר להתקרב? אני לא הייתי יכול לשכב איתה בתקופות האלה של הבלגן.

אני צריך את הכול שיבוא ביופי. אני שושן וזה לא סתם שם. זה מותג.

לא הרמתי יד על אשתי הראשונה. אני חושב שזה לא פייר להרים יד על האישה שלך.
אם הרמתי פעם יד על בחורה?

כן, בטוח הרמתי. איפה שנגמרות המילים אז מתחילים עם הידיים.

הרמתי יד על עובדת. אני חושב שהיא התחצפה אליי, אני כבר לא כל כך זוכר.

אולי היא קיללה אותי. הביאה לי את הסעיף, אז הורדתי לה אגרוף לפנים, לא שלטתי בעצמי.
כל המוח שלה התכווץ אל תוך הקיר. הקול שלה נתלש כמו כנפיים של יתוש מסביב לנורה
שרופה, היא עפה לי מהעיניים. ואז, בלי כוונה, הסתכלתי עליה, איך היא הרימה פתאום את
הראש כמו בוכת ספוג, מלאה כולה בדם.

מאיפה ירד לה דם?

מהשפתיים ומהאף.

אחר כך הורדתי לה את התחתונים ובעטתי בה.

לא שכבתי איתה, בוכה שלי.

אני לא מרים יד על בחורה ששכבתי איתה.

מה קורה לך, מותק? האישון שלך שורף?

זה סימן טוב שתדעי לך. אין כמו בכי ללמוד על הבן אדם.

אני שמח שאת בוכה לידי. זה שווה לי יותר מזיון.

כשאת בוכה לי ככה אל תוך הידיים, זה מדליק אותי, נשבע לך באלוהים, זה סקסי.

את בטח לא בוכה ככה עם כל גבר.

אל תפסיקי, את עושה לי טוב. אני רואה שאת בוטחת בי, את נפתחת,

וזה קורה לך איתי. למה את מסובבת את הפנים?

תסתכלי לי בעיניים. שרית, את צריכה להבין שאהבה כזאת אפשרית. את לא מאמינה באהבה

אני יודע, היו לך מפלות עם גברים, את לא סומכת עליהם. מסכים איתך.

גברים הם עם של נפילות, ואת מפחדת מהם.

את מאוכזבת מהחיים, אבל שתדעי לך - זה עוד יכול לקרות לך.

לדוגמה: יבוא מישהו, נגיד נסיך, שיגיע לבחורה שעובדת, נאמר זונה,

והוא יציל אותה, ירים אותה מפחי זבל ויעשה איתה אהבה, שהיא לא תשכח אף פעם בחיים.

את מאמינה בזה?

נגיד, מישהו יודע שאת זונה ועדיין, הוא ממשיך לאהוב אותך,

דמיני לך שהעבודה משחררת. תאמיני לי, זה יכול לקרות לך שיתאהבו בך ככה.

הבעיה אצלך שאת לא מאמינה יותר בגברים, ובלי אמונה שום דבר לא עובד. שרית, אם תדעי

אהבה כזאת, תרגישי שאין דומה לך, ואין חזקה ממך בעולם.

את תהיי מלכה. המלכה- לב- אדום של עצמך.

למה את לא מאמינה ?

אני יגיד לך למה - את כבר לא מכירה גברים אמיתיים שלא מרמים באהבה.
אני הייתי מנטרל אזעקות, גנבתי דברים והתפרצתי למחסנים ולא עלו עליי.

רוצה לדעת איך עשיתי את זה ?

זה לא בעיה. מי שקונה מערכת אזעקה לומד איך להפעיל אותה ואיך לנטרל אותה.
קניתי מערכת אזעקה והסתכלתי בהוראות של היצרן, ככה למדתי.
גם את יכולה ללמוד, כמו שאני למדתי.

בואי תשמעי קטע: יריתי בבחור אחד, כולה בקושי היה בן 17, הורדתי לו את האוזן.
למה דווקא באוזן ? כי הוא שמע, והוא סיפר, וזה לאות זיכרון ממני.
הוא נתפס, ואני לא. אז השוטרים המניאקים אמרו לו: "ספר לנו מי היה איתך שותף,
ואתה תהיה עד". והוא הלשין עליי, סיפר להם הכול, אמר להם שזה אני, שושן.
אז יריתי בו.

איך ידעתי שהוא הלשין ?

יש כתב אישום, יש פרוטוקולים, יש הקלטות.

שמונה חודשים הייתי בכלא. עכשיו נשאר לי רק עבודות שירות.
מה הטילו עליי ?

אני מאכיל תוכים. חיות יפהפיות - כלואות בכל הצבעים.

הייתה לי גם מסגרייה, אני יודע לעשות עבודות מסגרות.

המדריכים ביקשו ממני לא להתעסק עם הבנות מכפר הנוער.

הקטינות גרות בתנאי פנימייה, והאקסטרניות מעל גיל 17, אבל זה לא חשוב.

שאני יתחיל עם קטינה ? חסרות לי בחורות שאני צריך להתעסק עם הבנות שלהם ?

הם עשו לי טובה. נתנו לי לעבוד בעבודות שירות במקום לשבת בכלא.

יש לי ספרייה במשטרה, אבל אם משהו מאמין בי – אני בחיים לא יבגוד בו.

נכון שזה לא פייר ?

אני לא מוכן לוותר על התנאים הטובים בגלל הבנות מכפר בן שמן.

פעם הייתי משאיר את הדירה לבד עם שתי בנות, אחת אתיופית, והשנייה ישראלית.

הם היו יפות, אבל נרקוטיות. עכשיו אני אומר לכל בחורה שמגיעה אליי:

"אצלי אין נרקוטיקה".

אם שוטרים מגיעים לכאן, או מקבלים הלשנה על סמים בדירה שלי - כולנו עצורים.

מצאתי על השולחן הזה שני כדורי אקסטזי, והבחורה הישראלית אמרה שהיא לוקחת כדורים

נגד כאבי ראש. ברור שלא האמנתי לה. אני מזהה את הכדורים האלה מקילומטרים.

באותו יום קיפלתי את הסמרטוט שלה וזרקתי אותה. שתחפש את החברים שאין לה.

אין להם מוסר עבודה. אני משאיר אותם רגע לבד, הולך לעבודות שירות שלי, והם מעשנות עם הקליינטים בחדר, והדירה יורדת מחמישים כניסות ביום לחמש-עשרה. בטח, הם מעלימות כניסות, אבל לא הכול העלמות. הם נהיות מסטוליות מהתחת. ואז אני מתקשר בהפתעה לדירה ומבקש לדעת פרטים על הבנות בטלפון, עד שהם קולטות שזה אני, וששן. אני אומר להם שזה לא מתאים לי, לא משתלם לי להחזיק את הדירה - ואז עולות שוב הכמויות של הכניסות.

הסיפור שלי עם האישה האחרונה שלי נגמר. מה אני יגיד לך, היא רימתה אותי. רגע לפני שהכרכרה שלה נהפכה לדלעת היא אמרה לי שהיא יוצאת כלילה לברקודה, ואני לא יכול לצאת איתה כי אני שדוד. חבל שהיא שכחה שכל החברים שלי יודעים בדיוק איפה היא נמצאת, ומעבירים לי הלשנות. אם היא הייתה בברקודה אז אני הייתי יודע מזה, אבל היא לא הייתה שם. כשהיא חזרה הביתה היא התפשטה, נכנסה למיטה, ונישקה אותי.

שאלתי אותה: "איפה היית?"

והיא ענתה לי: "זה לא חשוב."

אמרתי: "בסדר",

יצאתי מהחדר וקיפלתי יפה את כל הצעצועים שלה,

הכנסתי הכול למזוודה. למחרת כבר העפתי אותה.

כשקיבלתי את תנייה לעבודה היו לה רגליים ארוכות ויפות ועיניים כחולות משגעות.

פעם לקחתי אותה לים, ובאו לי מסוכנות "לוק", רצו שהיא תהיה דוגמנית,

אבל אני לא נתתי לה.

למה מי היא בכלל? זיון מהתחת.

אני אומר לך, אינעל רבק, אם את ילדה טובה, אז תשלימי בגרויות ותלמדי באוניברסיטה, אבל

אל תחלמי להיות דוגמנית. אחת כזאת לא תעלה על המסלול אף פעם.

זה מה שהיא הייתה תמיד, זונה שמוכרת את הגוף שלה.

קיבלתי אותה ממולדביה, בחורה פשוטה. המולדביות הם כפריות, לא שוות יריקה, שפחות מין.

האוקראיניות יותר מוצאות חן בעיניי, ויש גם בחורות שהבאתי איתי מאוזבקיסטן, דומות

לערביות, מוסלמיות-דתיות. יש קליינטים בשביל סחורה כזאת.

גם את מונה ויוליה שאת רואה כאן עכשיו, אני מעיף.

כמו שאת רואה אותם, מחר בבוקר בשעה תשע-אפס-אפס הם אורזות והולכות.

לא מעניין אותי. רציתי להיות אנושי, אבל אני לא עמותה.

אני יודע שאין להם לאן ללכת. מהדירה שלי הם יגיעו רק למכון ולכליאה.

ובמכון אין בחירה ואין עם מי לדבר.

זה מאוד משפיל. כל הזונות יושבות ביחד על ספה אחת, והקליינט מגיע ובודק. מחפש מה דפוק בהם, מנסה להוריד את המחיר. שואל אם הסחורה טובה. הוא יכול לצורך העניין לקרוא למישהי שתעמוד, כדי לבחון אותה מקרוב. נגיד: "את עם הצהוב, תעמדי!".

והיא עומדת. אם הוא רוצה הוא נכנס איתה לחדר. היא לא מדברת איתו, ולא נותנת לו פרטים על האקט, מה היא עושה ומה היא לא. את זה הוא מקבל בכניסה, מהאיש שיושב בדלפק. הם כלום. לא שואלים אותם שאלות, כי כל המעמד שלהם נמוך. במצב של היום מונה ויוליה עוד יכולות לדבר, יש להם זכויות.

הייתה לי בחורה שעבדה אצלי חמישה חודשים בלי קונדום. היא עבדה קודם בליווי אצל מישהו, שהחליט שהיא תעבוד בלי קונדום כדי לסחוט יותר כספים מהלקוח, וככה היא עבדה.

אני לא יודע כמה אנשים היא כבר הדביקה באידס, זה גם לא מעניין אותי.

אני לא מכריח בחורות לעשות בדיקות.

אלה נערות ספונג'ה, הם גם מתנשקות צרפתית, עושות הכול.

תקראי להם זיון תעשייתי במאה שקל, אבל הם נערות שמרניות.

את יודעת מזה בשביל בחורה רוסייה להיות מינייטקה?

זה מתחת לכבודה, זה מגעיל אותה, בשבילה זאת השפלה,

ההשפלה הכי גדולה שיכולה להיות. היא מעדיפה להזדיין ולא להיות מוצצת.

היא לא יודעת בכלל על נשים שאוהבות את זה,

אחרי שהיא נאנסת - ותכפילי את זה בעשרים וחמש פעמים ביום.

אני אוהב אותך כשאת שותקת. ככה אני יודע שאת קרובה, מתחבאת כמו חתולה שחורה

מהעכבר המזוהם שמחכה לה בפינה.

אני רוצה לרוץ אלייך, אימא. לרוץ וליפול ועוד פעם לרוץ כמו גדול,

בלי לחדור את הפתח לשביל שמוביל אלייך.

כשהייתי בן שלוש - עשרה אפית לי עוגת בר-מצווה עם שלוש קומות ומעלית קרמבו צבעונית,

וכתבת את המספר שלוש - עשרה ואת השם שלי בלב של העוגה. עמדת על העקבים הכחולים

הדקים שלך וצפצפת בקולך הטוסי.

אני רואה אותך פותחת את המקרר, ומכניסה את העוגה שהכנת לכבודי למקפיא.

מיקי, אחי הגדול, מציץ לך והמיני שלך רועד מאהבה. את מחזיקה את העוגה ביד אחת,

והוא קורא לך: "זונה".

העוגה הגדולה עם הקרם נפלה, והמקרר נשאר קפוא, כמו פה רעב בגשם.
אחי מתרוצץ מחדר לחדר, הוא רוצה רק לברוח ממך, המניאק,
ואת רודפת אחריו עם סכין שהכנת ממראה שבורה.
הוא נסגר בשירותים ולא יוצא, ואני יודע שזה לא מזיז לו, מה שעובר עלייך, בתוכך.
עמד לו עלייך, אימא, הוא ילד כאפות. יכולת להרוג אותו, לשים עליו קטשופ.
היד שנענעה את העריסה היא היד שחנקה את התינוק.
רציתי להגן עליך אימא, רציתי להחזיר את העוגה אל הצלחת, רציתי להרים אותך מהרצפה.
רציתי שתדעי שהיית הכי יפה באותו הרגע, כשבכית על התמימות שלך שנאבדה.
ידעתי שאת רוצה רק חיבוק, ידעתי- אבל לא זזתי.

בפעם הראשונה שעשיתי את טניה, היא שמה קרם למטה, להקל על החדירה,
ואני תכננתי לרצוח אותה.

"מה פתאום את שמה קרם? מה, את לא מספיק רטובה בשבילי?"

היא הייתה צריכה להיות רטובה מהמגע שלי בלבד, לא מהקרם.

בגלל זה נפל לי הזין, עד שהוא כבר עמד.

קמתי מהמיטה ואמרתי לה שאני לא רוצה ושלא עומד לי, התלבשתי והלכתי.

זה לא הגיע לי. חיכיתי בשבילה שבוע, לא רציתי להשאיר לה טראומה על ההתחלה.

נתתי לה שבוע זמן, כמו גבר. שבוע היא הסתובבה לי בין הרגליים ולא שכבתי איתה.

בטח, היא שכבה באותו זמן עם לקוחות.

אבל נתתי לה את הזמן, כמו בן אדם, כי באמת רציתי לעשות איתה אהבה.

היא לא מבינה שאפשר לשכב עם גבר בלי למרוח קרם בכוס. זה לא נתפס אצלה,

זאת הדרך שלה לקיים יחסי מין עם גברים. מגיל חמש-עשרה זאת עבודה, זאת לא אהבה.

גם היא הייתה זיון תעשייתי, וזה לא בשבילי. אני רוצה להתרגש. אני רוצה אהבה.

מה עוד יש לו לגבר בחיים שהוא יכול להתרגש ממנו?

כשאתה מצליח לפרנס משפחה, כשאתה מצליח לתת לאישה שלך ליהנות מהזיון,

כשהיא גומרת לך בידיים, זה סוף הדרך בשבילי.

כשגבר גומר זה פשוט, אף אחד לא מתרגש מזה, אבל כשאישה גומרת זה דבר אחר. אני נהנה

להתרגש כשזה קורה, בכל פעם, בכל שלב מחדש, אני מת,

אבל קודם אני חושב לעצמי: שיחקתי אותה, הייתי גבר! היא עשתה לי אָהה.

קרה גם שירדתי לטניה עם פלפל חריף בלשון, את לא יודעת איך שהיא צרחה,
כמו כלבלבה מיוחמת היא רצה לאמבטיה לשטוף לה את האינסטלציה.
זה כיף לשמוע את הבחורה מתפרקת. למה את צוחקת?
אני מודה שהייתי חזיר. כל זה בשביל עוד חמישים, מאה או מאתיים שקל.
כן, אני מודה, הייתי חזיר.
נתתי לה לעשות עשרים וחמישה בכל לילה, נתתי לה להיאנס כל לילה, כל הלילה,
ועל הבוקר, הייתי מכניס לה עוד חמישה, לפני שהיא מספיקה לפקוח את העיניים.
הייתי מעיר אותה בכוח, בשביל עוד חמישים או מאה שקל. היא הייתה סוס עבודה בשבילי.
עד שיום אחד היא עברה התמוטטות עצבים ונפלה באמבטיה.
הלקוח שמצא אותה זרוקה על הרצפה התקשר אליי מיד, ודרש שאני ייתן לו פיצוי.
מצאתי אותה מזוהמת כמו כף אשפה.
כן, אני מודה, אבל אני לא עוזב.
זינתי לה את המקום הקטן של האושר שיש לאישה.
מי אני בכלל? בגללי לא יהיו לה ילדים בחיים.
אני מדבר איתך כמו עם חבר. אני כבר לא עושה כאלה עסקים.
הסיפור איתה נגמר. היא נכנסה להריון מקליינט ועברה הפלה,
הגניקולוג אמר שאסור לה לקיים יחסי מין במשך שלושה שבועות,
ואני שידעתי מה מצב גופה, פסקתי לה רק שלושה ימי מחלה.
בגללי הרחם שלה נרצחה.
הרחם של האישה היא הנפש שלה, המראה שמשתקפת בתוכה.
אני זרקתי את הקובייה שלה, ואני נתתי ללקוחות לאכול את החתך שלה.
עד שהיא קיבלה סחרחורת, השתכרה ונפלה לתוך בור עמוק - עמוק,
כמו עליזה השרמוטה בארץ הפלאות.
היא התעוררה וגילתה שהיא לא בובת מין אוטומטית שמנפחת גברים.
אז התעברו חורים בתוך הנפש שלה, הרחם שלה התנקבה.
מה רצית? שאני אפסיד עליה קופה? למה מה קרה?
הוצאתי ממנה את כל האוויר, נטרלתי את כל הצעקות שלה.
היא הייתה גרה אצלי והזדיינה בשבילי, בתקופה שעוד הייתי סוחר.
היום אני פוחד ליפול, זה מסוכן. לא מה שהיה פעם.
בשנת אלפיים המציאו משחק חדש - קְלִי קְלוּלָה - אני יספר לך עליו, תחזיקי חזק.
נשבע לך באלוהים, את לא צריכה לדאוג לה. היא כבר לא מרגישה כלום בחיים שלה. תתרגשי
מעצמך, כפרה שלי.

אני לא קיפחתי אותה. היא קיבלה ממני פיצוי וחזרה מאושרת הביתה, לסבתא שלה ברוסיה. בטח שהיא נשארה בחיים. שלא תדמיני מחשבות כאלה בראש היפה שלך. אני לא רוצה, אני. אבל אין חכם כבעל ניסיון. למדתי שמתים רק פעם אחת. אין עוד מוות. מונה ויוליה באו לכאן תיירות לא חוקיות. את ראית פעם זונות חוקיות? הקליינטים הישראלים רגילים לנייק תיירות. הם עולות פה מאה-מאה חמישים שקל. אלה יכולה להיראות כמו זיון של מאה שקל אם היא מתאמצת, מאה חמישים זה כבר הרבה בשבילה. לפעמים אני מוריד אותם לחמישים. אתמול היו פה בדירה עשרים ואחד ביטולים. אף אחד לא רוצה אותם, הם מכוערות, מגעילות שבא לבכות. אני מדבר איתם, אבל זה כבר לא עוזר. אין לתרנגולות בשביל מה להתגנדר, את מבינה, נשמה? אחות של מונה יפהפייה, אבל היא בכלל. רק בת 17 וכבר מועמדת לגירוש. אין לה הרבה אפשרויות. או שהיא משלמת לעצמה כרטיס טיסה או שמטיסים אותה מפה, והיא נשארת עם חוב שהיא צריכה לשלם אותו לסוחרים שלה במולדביה. אחרת הם יהרגו אותה. מאיפה היא תשלם? זה דבר שלא יכול לקרות בחיים. למה מי מתה? השוחט שחט והעורך דין קיבל את הכסף. כמה שקלים כאן זה בוכטה של כסף שם. זה לא הגיוני, כל הכסף שלהם הולך לזבל. הם לא משאירות כלום בצד. הפנקס פתוח והקופה לא רושמת. את רואה פה שתי שקיות ניילון עם חורים, בפנים נמצאים כל החיים שלהם. כל מה שנשאר להם מהחיים זה כובעים של גפרורים. אבל אל תדאגי לה, היא, לא עשו אותה באצבע, היא ממזרתה קטנה. סידרה לעצמה קליינט שהסכים לחתום עליה ערבות, וביום ראשון היא משתחררת מהכלא וחוזרת לעבוד בדירה. במשטרת ההגירה מאמינים לה שהוא רוצה להתחתן איתה מאהבה. אז היא תישאר פה בארץ, תלך קצת לאולפן, ותהיה ג'יד. יש הרבה כמוהו, פראירים שמתאבדים ביופי שלה. גם מונה אחותה הייתה פעם יפה. היא סיפרה לי שהייתה עושה עשרים קליינטים ביום, ושהגוף שלה היה פעם במידה שלושים ושש. כמו שאת רואה אותה אוכלת שוקולד "פרה" עכשיו, היום היא בקושי מצליחה לעשות ג'וק אחד או שניים, והאוכל נהייה החבר הכי טוב שלה. כל היום היא מאכילה את עצמה כמו חזירה. שמעת איך הפקידה שלי פתחה לה את השושנה, מונה בכתה כמו ילדה קטנה, והגלידה שהיא אכלה נתקעה לה כמו זין בתוך הגרון.

אז יוליה החברה שלה נחלצה להגנתה, והתחילה לבוא בטענות ולהרים את האף.
 לא שהפקידה שיקרה, תאמיני לי, היא עוד דיברה איתה בעדינות.
 היא אמרה לה: "את דובה, וגם אני דבה".
 האמת - מונה נראית כמו מזרון קינג-קויל בעמידה והיא עוד מתוכחת.
 אני אומר לה: "אם רוצים אורגיות אני קורא לך, כי את כמו שני אנשים".
 ראית איזה כרס יש לה?
 והיא עוד מוציאה אותה החוצה בחולצת בטן, והטבור שלה מתקתק כמו שעון מעורר תיאבון
 לאיזה זין מגעיל ת'תחת, והחזה הדרעק של יוליה נופל מכל המדרגות,
 אפילו שהם באמת רק ילדות,
 הם דומות לשתי חתולות זקנות שאין להם כבר כוח לצאת מהבוץ.
 את יודעת שהייתי חובש בצבא?
 באמת התורה, עשיתי לה חבישה ביד פעם.
 למה? כי זה הגיע לה. יש לה פה זאת, שתהיה לי בריאה, היא קיללה את אמא שלי.
 את אומרת שראית אצלה הרפס בפה?
 איך ראית? אפילו אני לא ראיתי, מי יכול להסתכל עליה.
 תגידי, בא לך לעשות איתי עגיל בלשון?
 עשיתי אחד פעם ונהיה לי פצע בלשון, אז הוצאתי את העגיל וככה נסתם לי החור, אבל אני מת
 על עגיל בלשון.
 את יודעת מי הבחורה המפורסמת שיצאה איתי?
 נו, תנחשי... לא, לא תאמיני... אני נותן לך עוד שלושה ניחושים.
 אז את רוצה רמז? היא כוסית.
 ראית את הדוגמנית שהייתה לה תכנית בטלוויזיה ביום שישי? היא הייתה הפנים של ה-90.
 לא שכבתי איתה כי הייתי נשוי.
 התחלתי איתה בתל-אביב, במועדון של חבר, היא נדלקה עליי ולא ידעה שאני נשוי.
 פרימדונה! היא חיפשה גבר לקשר.
 לקחתי אותה בלימוזינה לבילוי, את יודעת שזה עושה רושם, לימוזינה זה לא סתם אוטו,
 אבל מאז ועד עצם היום הזה לא ראיתי אותה.
 את צודקת, הייתי צריך לספר לה את הכול מראש, זה בדיוק מה שהיא אמרה לי:
 "שושן, למה לא סיפרת לי מהתחלה שאתה נשוי?"
 אבל אני הייתי עושה הרבה פארטיות לבחורות:
 מתחיל, מתמזמז, מתעסק, ודופק שיפשוף בסוף.
 הייתי נאמן לאשתי גם בתקופה שהייתי ג'יגולו.

לא בגדתי בה כי רציתי לשמור על האינטימיות שלי בשביל שנינו.
הייתי מראה להם את הטבעת בסוף הערב.
אה, זה סיפור יפה! איך התגלגלתי עד לכאן? היה לי חבר ג'יגולו,
יום אחד הגעתי איתו למשרד, הייתה שם בעלת הבית, ג'ולייטה.
קרצתי לה והיא שאלה אותו עליי, אבל אני לא הסכמתי.
יואב, החבר שלי, אמר לה שאני מקרה אבוד, שאני לא מסוגל לשכב עם אף אישה אחרת חוץ
מאשתי.
אחר כך, בלילה, שאלתי את אשתי מה היא חושבת והיא אמרה לי: "בוא נחשוב על זה".
בסוף היא הסכימה שזה יהיה רק לכמה חודשים ושנעשה קצת כסף.
הייתי ג'יגולו רק שלושה חודשים, עשיתי מאה אלף שקל ופתחתי מכון.
קיבלתי הרבה טיפים, כנראה הייתי טוב.
להזדיין זה לא לבגוד. לבגוד זה מעילה באמון, לשבת על הגזע של מישהו שיצא איתך גבר.
כשהייתי מגיע הביתה הייתי מחכה לזיון האמיתי עם אשתי,
בעבודה הזאת את עושה הצגה, את לא עושה באמת מין.
ג'ולייטה צילמה אותי בכגד ים וגם בעירום, שוכב ככה בפוזה על המיטה, שהביאה לי הרבה
לקוחות. העבודה בשביל גבר שונה בעיניי מהעבודה בשביל אישה. קחי אותי לדוגמה,
אני עבדתי הרבה פחות אבל הרווחתי הרבה יותר. ת'כלס, עבדתי יותר איכותי.
בכל התקופה הזאת לא הייתי עם גברים - רק עם נשים. שמתי גבולות כי רציתי להיות אדם וגם
בן אדם, היום אני עבד כי ימלוך.
את הכסף שעשיתי אז בשלושה חודשים, בחורה לא תעשה היום בשנה, וגם אם היא כן תעשה,
אז היא בחיים לא תראה אותו. למה בחורות יש כמו חול ואין מה לאכול.
בחייך, מה זה כסף? כסף זה לכלוך של יד.
בואי, תתקרבי אליי עם האוזן שלך, אני רוצה שתשמעי אותי טוב-טוב: אני לא אבא שלך ולא
דוד שלך,
אני רק יודע שאני יכול לעשות לך מה שהם לא עשו בשבילך בחיים.
באורגינל, אני רוצה אותך. את שאטרית.
בואי, יא פחדנית קטנה, אני מניאק אם אני לא בן זונה.
אני לא צריך עוד ילדה טובה, עוד נסיכה שהולכת לאיבוד. ויש לך מה לתת,
אני צריך אישה. את אישה ואני יראה לך שאת אישה, ואני יעשה אותך שלי, באימא שלי אני
יראה לך מה את שווה.
תתאפסי על עצמך, אני אומר לך,
תשפשי את העיניים.

אני רוצה שאת תרצי לתת לי נשיקה כשאת נוגעת באקדח

את מרטיבה שמה...

תדחפי אצבע, תני לי לראות את הקיפוד שלך משפריץ דם.

תגידי לי, אבל באמת, את יודעת שאת יפה? זה המשחק שלך, נכון?

אני קלטתי אותך. את אחת משלנו,

לא ממולדביה ולא מאוקראינה ולא מכל החורים שאלה באות משם.

את מאמינה בעצמך?

את מי את אוהבת?

על מה את חושבת? תעני לי. למה את לא עונה?

את יודעת מה יש לך בתוך הקופסה?

תפתחי ת'עטיפה ותראי.

נסיך שלך קנה לך נעליים.

לורן מילק, משוררת וסטודנטית מצטיינת לקולנוע וכתובה בבית הספר "מנשר" לאמנות. על ספר ביכוריה, דם הבתולה, זכתה במלגה מקרן עמוס של נשיא המדינה. לקחה חלק באנתולוגיה 'גאים להציג', בעריכת אילן שיינפלד. על ספר שיריה השני, פרפר פרלין, זכתה במלגה מקרן יהושע רבינוביץ. שיריה פורסמו במגוון כתבי עת ואנתולוגיות והולחנו בידי האמנים אלונה דניאל, יוני ליבנה, אור טפּלר, נעמה אור ורונית שחר.